

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Statutární město Ústí nad Labem**, IČO 00081531
sídlem Velká Hradební 8, 401 00 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 57, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. ÚOHS-R76/2013/VZ-17554/2017/321/MMI

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 8. 2017 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno shora označené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro

ochranu hospodářské soutěže ze dne 6. 3. 2013, č. j. ÚOHS-S683/2012/VZ-4155/2013/523/Opi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce jako zadavatel při zadávání veřejné zakázky „Městské sady – aktivní park“ dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) tím, že nedodržel postup stanovený v § 50 odst. 1 a § 50 odst. 3 ZVZ a to tím, že v bodu 5. kvalifikační dokumentace požadoval, aby zájemci v žádosti o účast v užším řízení a k prokázání splnění kvalifikace předložili čestné prohlášení o bezdlužnosti vůči zadavateli, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Za spáchání tohoto správního deliktu pak žalovaný uložil žalobci (zadavateli veřejné zakázky) podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ pokutu ve výši 50.000 Kč. Žalobce se dále domáhal uhrazení nákladů soudního řízení.

II. Obsah žaloby

- Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a zdůraznil, že těžištěm sporu je výklad ustanovení § 50 odst. 1 a odst. 3 ZVZ a zejména výklad ustanovení § 55 odst. 2 ZVZ. Konkrétně namítl, že požadováním čestného prohlášení o bezdlužnosti vůči zadavateli nemohlo dojít k porušení ZVZ a tudíž ani ke spáchání správního deliktu, neboť § 55 odst. 2 ZVZ dával zadavateli možnost požadovat po uchazečích předložení i *jinych* dokladů prokazujících splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Jelikož zákon ani prováděcí předpis tuto kategorii blíže nevymezovaly, bylo ponecháno na úvaze konkrétního zadavatele, které doklady bude požadovat, přičemž požadavek na doložení bezdlužnosti vůči městu měl racionální základ a tento požadavek byl rovnocenným s ostatními ekonomickými a finančními předpoklady. Poukázal na to, že tento požadavek nebyl ze strany uchazečů jakkoliv rozporován.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

- Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 10. 2017, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na předchozí rozhodnutí Úřadu i zdejšího soudu ve věci sp. zn. 31Af 6/2014 v projednávané věci s tím, že se v případě žaloby jedná o tytéž argumenty, které již byly vypořádány opakovaně jak žalovaným, tak i krajským soudem. K otázce čestného prohlášení o bezdlužnosti uvedl, že se žádným způsobem nevztahovalo k předmětu plnění veřejné zakázky a ani nemá žádnou vypovídací hodnotu o ekonomické stabilitě subjektu. S odkazem na ustanovení § 55 odst. 3 ZVZ konstatoval, že zadavatel mohl vyžadovat pouze právě informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že žádný z uchazečů nemohl být požadavkem žalobce na předložení čestného prohlášení o bezdlužnosti diskriminován.
- Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 18. 12. 2017, setrval na důvodech uvedených v žalobě a konstatoval, že nesouhlasí ani s vyjádřením žalovaného ani s rozhodnutím krajského soudu ve věci sp. zn. 31Af 6/2014. Použití kritéria bezdlužnosti naopak nadále považoval za legitimní a v souladu s principem předběžné opatrnosti. V rovině akademické debaty se vyjádřil k možnosti každého subjektu případný dluh uhradit a prohlášení o bezdlužnosti podepsat. Poukázal i na to, že na rozdíl mezi nyní projednávanou věcí a rozhodnutím žalovaného ve věci ÚOHS-S149/2008/VZ-13309/2008/540/PV.

IV. Posouzení věci krajským soudem

- Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu

oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Před vypořádáním žalobních námitek musí soud shrnout předcházející řízení. Řízení před správním orgánem bylo již jednou předmětem přezkumu před správními soudy, a to ve věci u zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 31Af 6/2014 a u Nejvyššího správního soudu v řízení pod sp. zn. 8 As 52/2016.
8. Zdejší soud ve svém původním rozhodnutí naprosto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce se jako zadavatel předmětné veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v ustanovení § 50 odst. 1 ZVZ a § 50 odst. 3 ZVZ, když v bodu 5. kvalifikační dokumentace (s vazbou na bod 4. kvalifikační dokumentace a přílohu č. 2 kvalifikační dokumentace) nezákonně požadoval, aby zájemci v žádosti o účast v užším řízení a k prokázání splnění kvalifikace předložili čestné prohlášení o bezdlužnosti vůči žalobci, přičemž tento postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze vyloučit, že v případě, kdyby tento požadavek žalobce nestanovil, mohl obdržet od dalších uchazečů nabídky, které by byly ve svých podmínkách plnění předmětu veřejné zakázky pro žalobce výhodnější; a žalobce také uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, a tím se dopustil ve výrocích správních orgánů vymezeného správního deliktu, a byla mu za něj udělena odpovídající a řádně odůvodněná sankce.
9. Nejvyšší správní soud, aniž by přistoupil k věcnému přezkumu důvodů krajského soudu pro zamítnutí žaloby, v řízení pod sp. zn. 8 As 52/2016 zrušil jak rozhodnutí zdejšího soudu, tak i tehdy napadené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R76/2013/VZ-23309/2013/310/PMa, s tím, že ani soud ani žalovaný se nezabýval „*změnou v právní úpravě, jež se dotýkala stěžovatelů vytykaného jednání právně kvalifikovaného jako správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ. Jedním ze znaků této skutkové podstaty přitom bylo „porušení postupu stanoveného zákonem o veřejných zakázkách“, jež správní orgány spatřovaly v porušení postupu vyplývajícího z § 50 odst. 1 a 3 ZVZ, vztahujícího se k rozsahu kvalifikace uchazečů o veřejnou zakázku. V odst. [14] zmíněná novela zákona o veřejných zakázkách se však dotkla právě i § 50 odst. 1 ZVZ, a to nikterak nevýznamně.*“
10. Žalovaný se otázkou dopadů nové právní úpravy na posuzovaný delikt zabýval v nyní napadeném rozhodnutí podrobně na str. 10 až 15 a dospěl k závěru, že „*v šetřeném případě nelze aplikovat výjimku ze zákazu retroaktivity, neboť právní úprava po novele č. 55/2012 ani podle ZZVZ není pro zadavatele příznivější*“. Soud zdůrazňuje, že proti závěrům žalovaného o nemožnosti aplikovat na věc výjimku ze zákazu retroaktivity žalobce nijak nebrojí.
11. Z citovaného kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se i zdejší soud měl v původním řízení zabývat pozdější právní úpravou, a proto i v tomto řízení, byť žalobce nečiní závěry žalovaného sporným, se krajský soud touto otázkou zabýval. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že jak novela č. 55/2012 Sb., tak ani zcela nový zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, nepřinesly pro posuzovanou otázku žádné výslovné změny. Ani novela č. 55/2012 Sb. a ani ZZVZ výslovně nepřipustily možnost požadovat předložení čestného prohlášení o bezdlužnosti a zůstává tak, stejně jako v případě předcházející právní úpravy na

interpretaci Úřadu, resp. nyní soud, zda lze prohlášení o bezdlužnosti zahrnout mezi ekonomické a finanční kvalifikační předpoklady, resp. ekonomické a finanční způsobilosti.

12. Soud proto dospěl k závěru (a v podrobnostech odkazuje s ohledem na absenci odpovídající žalobní námitky na obsah napadeného rozhodnutí), že sankcionované jednání je postižitelné i podle novely ZVZ č. 55/2012 Sb. i podle ZZVZ.
13. Dále soud vzal na vědomí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 29. 5. 2018, č. j. 2 Afs 375/2017 – 30, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Afs 333/2017 – 34, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 1 Afs 392/2017 – 35, která se zabývala požadavkem statutárního města Ústí nad Labem na předložení potvrzení o bezdlužnosti v rámci veřejných zakázek v kontextu rozhodování o porušení pravidel rozpočtové kázně. Za klíčovou zdejší soud považoval tu skutečnost, že Nejvyšší správní soud posuzoval otázku požadavku na předložení potvrzení o bezdlužnosti v intencích zadání veřejných zakázek malého rozsahu, při kterých se na zadavatele vztahuje toliko povinnost dodržet zásady uvedené v ustanovení § 6 ZVZ (viz 18 odst. 3 ZVZ). Oproti tomu v nyní posuzované věci se jedná o delikt spáchaný při zadávání podlimitní veřejné zakázky (tj. zakázky nikoliv malého rozsahu). Zdejší soud proto nemá důvod odchytil se od věcných závěrů, které zaujal ve svém přechozím rozhodnutí.
14. I v případě druhé žaloby *de facto* jedinou žalobní námitkou zůstává nesprávné posouzení možnosti požadovat po uchazečích čestné prohlášení o bezdlužnosti uchazeče vůči žalobci, které žalobce jako zadavatel veřejné zakázky uvedl jako podmínku v zadávací dokumentaci.
15. Z předložené spisové dokumentace zdejší soud stejně jako při předchozím posouzení věci (jelikož se jedná o tutéž spisovou dokumentaci) shledává tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti. V kvalifikační dokumentaci (zpracované dle ustanovení § 50 odst. 2 ZVZ) v části 4. označené jako „Požadavky na kvalifikaci“ v podčásti 4.1. označené jako „Základní kvalifikační předpoklady“ žalobce jako zadavatel veřejné zakázky vymezil následující podmínku: „*Zájemce prokáže splnění základních kvalifikačních předpokladů dle ustanovení § 53 odst. 1 zákona 137/2006 Sb. v platném znění doložením čestného prohlášení (příloha č. 2 této KD).*“ Příloha č. 2 kvalifikační dokumentace obsahuje čestné prohlášení, které musel předložit uchazeč o veřejnou zakázku, přičemž součástí tohoto čestného prohlášení je také deklarace žadatele, že „*Jako statutární zástupce společnosti žadatele tímto čestně prohlašuji: že dodavatel není dlužníkem Statutárního města Ústí nad Labem ani žádné příspěvkové organizace zřízené Statutárním městem Ústí nad Labem (tj. nemá závazky po lhůtě splatnosti.)*“ [příloha č. 2 a) kvalifikační dokumentace]. Žalobce pak v části 5. kvalifikační dokumentace označené jako „Požadavky na zpracování žádosti“ jasně uvedl, že „*Žádost bude včetně veškerých požadovaných dokladů a příloh řádně svázána do jednoho svazku[...]*“. S tím, že v bodě d) části 5. kvalifikační dokumentace pak uvedl, že nutnou přílohou je také „*Čestné prohlášení o bezdlužnosti vůči zadavateli (příloha č. 2 a) této KD).*“
16. Zdejší soud na základě výše uvedeného činí jednoznačný závěr, že žalobce požadoval v kvalifikační dokumentaci po uchazečích o předmětnou veřejnou zakázku, a to dokonce jako **základní kvalifikační předpoklad**, čestné prohlášení o bezdlužnosti uchazeče vůči žalobci. Z takto nastavené podmínky je zcela zřejmé, že v případě, kdyby uchazeč toto čestné prohlášení ke své žádosti nedoložil, byl by ze zadávacího řízení vyloučen. Tento objektivní skutkový stav nemůže být korigován tím, že k takové situaci nedošlo. V daném případě (pro spáchání deliktu) je důležité, že k ní vůbec mohlo dojít, jelikož potencionální uchazeč se o veřejnou zakázku vůbec ucházet nemusel právě z důvodu, že mu bylo známo, že má dluh vůči žalobci, a tedy by byl ze zakázky stejně vyloučen, a proto svou žádost ani nepodal.

- 17.S ohledem na výše uvedené závěry vycházel soud při posouzení věci ze znění zákona o veřejných zakázkách účinném do 31. 3. 2012.
- 18.Ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ stanoví, že zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
- 19.Ustanovení § 50 odst. 1 ZVZ stanoví, že kvalifikaci splní dodavatel, který prokáže splnění: a) základních kvalifikačních předpokladů podle § 53; b) profesních kvalifikačních předpokladů podle § 54, c) ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů podle § 55 a d) technických kvalifikačních předpokladů podle § 56.
- 20.Ustanovení § 50 odst. 3 ZVZ stanoví, že veřejný zadavatel je povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.
- 21.Ustanovení § 53 odst. 1 písm. f) až h) ZVZ stanoví požadavky na uchazeče spočívající v neexistenci daňových nedoplatků, a to jak v České republice, tak v zemi sídla, místa podnikání či bydliště dodavatele; neexistenci nedoplatků na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, a to jak v České republice, tak v zemi sídla, místa podnikání či bydliště dodavatele a neexistenci nedoplatků na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a to jak v České republice, tak v zemi sídla, místa podnikání či bydliště dodavatele.
- 22.Podmínky uvedené v ustanovení § 53 odst. 1 písm. f – h ZVZ citované v předchozím odstavci jsou jediné zákonem **taxativně** vymezené požadavky na prokázání „bezdlužnosti“ uchazeče *vůči státu*. Zdejší soud konstatuje, že požadavek na doložení „bezdlužnosti“ uchazeče *vůči zadavateli* tak, jak si jej stanovil žalobce v kvalifikační dokumentaci, je svou podstatou obdobný jako výše uvedené požadavky na neexistenci nedoplatků vůči státu, avšak svým obsahem jej nelze s nimi ztotožňovat, jelikož dluh vůči státu je *a priori* nutno posuzovat jako nezákonné jednání, ovšem dluh vůči subjektu (zadavateli – žalobci) vzniklý na základě smluvního vztahu je pouze soukromoprávním závazkem, jehož existenci nelze dávat do souvislosti se schopností uchazeče plnit předmět nového smluvního závazku případně vzniklého na základě veřejné zakázky.
- 23.Požadavek na neexistenci nedoplatků vůči zadavateli (žalobci) nelze zařadit ani mezi ekonomické a finanční kvalifikační předpoklady (ve smyslu ustanovení § 55 ZVZ), jelikož dluh uchazeče vůči zadavateli nenese objektivní znak ekonomické a finanční schopnosti uchazeče realizovat požadované plnění dané zakázky (v této souvislosti je veřejný zadavatel oprávněn požadovat například předložení účetní závěrky dodavatele či např. doložení jeho kladného hospodářského výsledku). Lze si představit situaci, kdy uchazeč, který by splnil tento požadavek (doložení „bezdlužnosti“), může být z jakýchkoliv důvodů v mnohem horší ekonomické situaci, než ten, který by požadavek bezdlužnosti vůči zadavateli nespĺňoval, avšak jinak by byl zcela ekonomicky zdravý. Tato forma závazku (dluhu) je pouhým vyjádřením vztahu mezi zadavatelem a uchazečem a nemá žádný vztah k ekonomické schopnosti uchazeče plnit předmět veřejné zakázky. K tomuto závěru pak vedou soud i úvahy teleologické. Kdyby totiž zdejší soud aproboval možnost této praxe (nutnost doložení bezdlužnosti ze strany uchazečů), mohlo by to vést k situaci, kdy budou vytvářeny umělé soukromoprávní spory o dlužnou částku (a to byť třeba jen v naprosto marginální výši) ze strany zadavatele vůči možnému („nepohodlnému“) uchazeči s jediným cílem, kterým by bylo vyloučení uchazeče z dalších veřejných zakázek vypsanych zadavatelem, protože by tento uchazeč svou „bezdlužnost“ vůči zadavateli nemohl prokázat. Takováto praxe by byla bezpochyby rozpornou se smyslem předmětného zákona, přičemž by se však zadavatel bránil jeho domnělým dodržováním. K takovéto situaci v nyní řešeném sporu zjevně nedošlo, nicméně

to nic nebrání na shledání nezákonnosti postupu žalobce. Je třeba konstatovat také to, že podmínka „bezdlužnosti“ nemá žádný vztah k předmětu šetřené veřejné zakázky, a proto není možné tento požadavek uplatnit ani v rámci dalších případných požadavků zadavatele [ve smyslu ustanovení § 44 odst. 3 písm. g) ZVZ].

24. Zdejší soud tedy shrnuje, že zákon neumožňuje zadavateli požadovat po uchazeči takovéto prohlášení „bezdlužnosti“ vůči zadavateli. Navíc již v době zadání předmětné veřejné zakázky žalobcem bylo již více než rok pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2008, č. j. ÚOHS-S149/2008/VZ-13309/2008/540/PV, které tento právní názor na předmětnou problematiku jasně uvedlo, žalobce tedy měl možnost se s rozhodovací praxí žalovaného v obdobných věcech seznámit.
25. K otázce, zda doložení čestného prohlášení nemohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, zdejší soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný svým usnesením ze dne 13. 12. 2012, č. j. ÚOHS-S683/2/12-23532/2012/523/Opi, vyzval žalobce k doložení seznamu subjektů, které byly ke dni lhůty pro podání žádosti evidovány v účetnictví žalobce jako subjekty mající závazek (dluh) vůči žalobci. Zdejší soud v souladu s žalovaným konstatuje, že po posouzení seznamu dodaného žalobcem je zřejmé, že v předmětném období byly v účetnictví žalobce evidovány subjekty, které by předmět plnění veřejné zakázky mohly s ohledem na svůj předmět podnikání plnit (buď přímo, nebo subdodavately). Skutečnost, že žalobce následně k této okolnosti (doložení čestného prohlášení) dle jeho tvrzení nepřihlížel, není rozhodující, neboť tuto okolnost nemohli uchazeči při podávání svých žádostí vědět. Jednáním žalobce tedy byli diskriminováni ti potenciální uchazeči (dodavatelé), kteří měli vůči žalobci ke dni podání žádosti závazek (dluh) po lhůtě splatnosti, a z uvedeného důvodu se mohli rozhodnout neúčastnit se zadávacího řízení. Na základě těchto skutečností mohlo tedy dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
26. Soud si je jistě vědom toho, že při přezkumu žalobu nyní napadeného rozhodnutí musí vypořádat aktuální žalobní tvrzení žalobce, nicméně s ohledem na již v minulém rozsudku zaujaté právní závěry, na kterých soud setrval při hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí i v tomto rozsudku, se aktuální argumentace žalobce jeví jako polemika se závěry jak žalovaného, tak i zdejšího soudu a nyní posuzovaná žaloba neobsahuje žádná nová tvrzení a důvody, nýbrž pouze nesouhlas s přechozími závěry zdejšího soudu. Žalobce v nyní podané žalobě představuje svoji interpretaci ustanovení § 50 odst. 1 písm. c) ZVZ ve spojení s § 55 odst. 2 ZVZ, která je odlišná od právního názoru zdejšího soudu (viz výše).
27. Pokud žalobce nyní výslovně odkazuje na ustanovení § 55 odst. 2 ZVZ (*Veřejný zadavatel je oprávněn požadovat vedle dokladů podle odstavce 1 rovněž jiné doklady prokazující splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů dodavatele.*), tak toto je limitováno právě obsahem ustanovení § 50 odst. 3 ZVZ a imperativem *bezprostřední* souvislosti požadovaných dokladů s předmětem zakázky. Zpochybňování významu zákonem vyžadovaných dokumentů, jak to činí žalobce ve vztahu k rozvaze dle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) ZVZ (která je bezpochyby ekonomickým ukazatelem, na rozdíl od soukromoprávního závazku, který může existovat mezi žalobcem jako zadavatelem a účastníkem veřejné zakázky), není důvodem pro dovozování *bezprostřední* souvislosti prohlášení o bezdlužnosti s předmětem zakázky.
28. Soud setrvává na názoru, že (ne)existence soukromoprávního závazku (dluhu) k žalobci není ekonomickým ani finančním kritériem, neboť nic nedosvědčuje o schopnosti žalobce splnit předmět veřejné zakázky. Soud zároveň zdůrazňuje, že ustanovení § 53 odst. 1 písm. f) až h) ZVZ (tedy neexistence závazků vůči státu na daních a pojistném na veřejné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) neupravuje ekonomické ani finanční kvalifikační předpoklady. Jedná se proto o požadavky tzv. vytčené před závorku, kterými

stát určitým způsobem jasně specifikuje, jaké subjekty se mohou nebo nemohou obecně účastnit veřejných zakázek *en bloc*.

29. V případě ustanovení § 55 odst. 2 ZVZ je zřejmé, že požadované doklady jsou míněny ve vztahu k ustanovení § 55 odst. 1 ZVZ (se zohledněním obecné úpravy ustanovení § 50 odst. 3 ZVZ), a je jejich účelem prověření ekonomické a finanční stability dodavatele. Soud setrvává na názoru, že existence dluhu vůči zadavateli nic nevypovídá o ekonomické ani finanční stabilitě dodavatele. Žalobce ze sebe fakticky tímto požadavkem vytváří privilegovaného soukromoprávního dlužníka, neboť (ne)existence závazků vůči jiným dlužníkům (s taxativně vymezenými výjimkami dle § 53 odst. 1 písm. f - h ZVZ) nebyla podmínkou veřejné zakázky (pokud soud samozřejmě pomine příspěvkové organizace žalobce, které s ním fakticky tvoří jeden celek).
30. Žádná organizace nefunguje na principu neexistence závazků, přičemž paušální vyloučení existence závazků po lhůtě splatnosti fakticky vylučuje, aby dodavatel vedl soukromoprávní spory se svými obchodními partnery. Takový požadavek se soudu jeví zcela nepřiměřený a v podmínkách nyní posuzované věci nijak nevypovídající o ekonomické a finanční stabilitě potenciálních dodavatelů, tj. nenaplnující požadavek bezprostřední souvislosti se zadávanou zakázkou.
31. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že zákonodárce ponechal na úvaze konkrétního zadavatele, které doklady může vyžadovat, avšak tato jeho úvaha je limitována dalšími ustanoveními ZVZ a není bezbřehá. Žalobce mantinely volné úvahy zadavatele dané zejm. ustanoveními § 50 odst. 3, § 53 odst. 1 a § 55 odst. 1 a 2 ZVZ překročil. Hodnocení případných závazků vůči zadavateli jako ekonomické nebo finanční kritérium se projevuje v celkové ekonomické situaci potenciálního dodavatele, přičemž výše dluhu např. 1.000 Kč sporné úhrady poplatku jistě není způsobilá vypovídat nic o *ekonomické stabilitě* subjektu, který se účastní podlimitní veřejné zakázky.
32. S ohledem na vše výše uvedené musí zdejší soud učinit závěr, že právní posouzení deliktu ze strany žalovaného i jeho předsedy v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí je zcela správné, zákonné a precizně odůvodněné (a to včetně výše udělené pokuty, proti jejíž výši žalobce ani nebrojí), a to proto, že se zdejší soud naprosto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce jako zadavatel předmětné veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v ustanovení § 50 odst. 1 ZVZ a § 50 odst. 3 ZVZ, když v bodu 5. kvalifikační dokumentace (s vazbou na bod 4. kvalifikační dokumentace a přílohu č. 2 kvalifikační dokumentace) nezákonně požadoval, aby zájemci v žádosti o účast v užším řízení a k prokázání splnění kvalifikace předložili čestné prohlášení o bezdlužnosti vůči žalobci, přičemž tento postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze vyloučit, že v případě, kdyby tento požadavek žalobce nestanovil, mohl obdržet od dalších uchazečů nabídky, které by byly ve svých podmínkách plnění předmětu veřejné zakázky pro žalobce výhodnější; a žalobce také uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, a tím se dopustil ve výrocích správních orgánů vymezeného správního deliktu, a byla mu za něj udělena odpovídající a řádně odůvodněná sankce.

V. Shrnutí a náklady řízení

33. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
34. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Hladíková.

kteře dŭvodně vynaloŹil proti ůčastnĭkovi, kteřŭ ve věci ůspěch neměl. Źalobce v řŭzenŭ ůspěšnŭ nebyl, proto mu prŭvo na nŕhradu nŕkladŭ řŭzenŭ nepřŭsluřŭ. Źalovaněmu, kteřŭ měl v řŭzenŭ plnŭ ůspěch, vřak Źadně nŕklady spojeně s tŭmto řŭzenŭm nad rŕamec jeho běŹně administrativnŭ ěinnosti nevznikly, proto soud rozhodl, Źe Źalovaněmu se nepřŭznŕvŕ nŕhrada nŕkladŭ řŭzenŭ.

Pouěenŭ:

Proti tomuto rozhodnutŭ lze podat kasaěnŭ stŭŹnost ve lhŭtě dvou tŭdnŭ ode dne jeho doruěenŭ. Kasaěnŭ stŭŹnost se podŕvŕ u Nejvyšřŭho sprŕvnŭho soudu. V řŭzenŭ o kasaěnŭ stŭŹnosti musŭ bŭt stěŹovatel zastoupen advokŕtem; to neplatŭ, mŕ-li stěŹovatel, jeho zaměstnanec nebo ělen, kteřŭ za něj jednŕ nebo jej zastupuje, vysokořkolskě prŕvnickě vzdělŕnŭ, kteřě je podle zvlŕstnŭch zŕkonŭ vyŹadovŕno pro vŭkon advokacie.

Brno 26. ěervna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalovŕ v. r.
předsedkyně senŕtu